

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ความแน่นอนของธรรม

พูดเรื่องสุขภาพของจิตพากันพิจารณาหน่อยนะ จิตนี้ทุกข์มากทีเดียวภายในใจ แต่มันเก็บความรู้สึกไว้ภายในไม่แสดงออก ความจริงจิตเป็นทุกข์ตลอดเวลา คือมันมีแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารคือเรื่องของกิเลส เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอด ถ้าเรื่องอรรถเรื่องธรรมเข้าไปนี่สงบ ถ้าไม่มีเรื่องธรรมแล้วหาความสงบไม่ได้โลกนี้ เราประกาศอย่างไม่สะทกสะท้านเลย ถ้ามีธรรมในใจมากน้อยก็มีความสงบเย็นใจ ๆ และมีมากเท่าไรจากการอบรมของเราก็ก็นิ่งมากขึ้น ๆ ที่นี้ความสุขในโลกอันนี้มารวมอยู่ที่ใจนี้หมดเลย เช่นเดียวกับความทุกข์ในโลกนี้ ที่กิเลสกว้านเข้ามา ๆ เผา โลกนี้มาแคบอยู่ที่หัวใจที่เป็นทุกข์ มาอยู่ที่หัวใจแต่ละดวง ๆ

เรื่องสุขภาพ สุขภาพ สำคัญมากนะ เรื่องจิตใจนี้เป็นทุกข์มากในโลกนี้ ที่มีธรรมเข้าเทียบเคียงถึงทราบได้ ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกในจิต จิตนั้นจะไม่ปรากฏความสุข แล้วจะเป็นความทุกข์พอ ๆ กันหมด เลยไม่ทราบว่าอะไรดีอะไรชั่ว มันเป็นอย่างเดียวกัน ที่นี้เวลาจิตได้รับการอบรมนี้ จิตจะค่อยผ่อนคลายขึ้นมาเรื่องความสุขความสงบเย็นใจ อันนี้ก็ไม่ใช่เหนือธรรมนะ มีธรรมเท่านั้นที่จะระงับกิเลสประเภทต่าง ๆ และดับได้โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหนือธรรมเลย ธรรมจึงเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอ โลกยอมรับกันแต่ปฏิบัติตามไม่ค่อยได้และไม่ได้ เพราะฉะนั้นทุกข์จึงไม่เคยจืดจางจากหัวใจของสัตว์โลก เพราะกิเลสทำงานตลอดเวลา

ความโลภมันก็ดันออกมาเป็นไฟกองหนึ่ง ไม่สมใจแล้วก็เกิดความโกรธความเคียดแค้นขึ้นมา นี่ก็เป็นไฟกองหนึ่ง ราคะตัณหาकिनไม่พอได้ไม่พอ อันนี้ก็ไฟกองใหญ่มากทีเดียว มันเผาอยู่ที่หัวใจดวงเดียว เหล่านี้จะระงับได้ด้วยน้ำดับไฟคือธรรม ถ้ามีธรรมระงับสิ่งเหล่านี้จะสงบตัวเอง พอสิ่งเหล่านี้สงบตัวเองความทุกข์ก็จะสงบตัวเองด้วยกัน สงบมากเท่าไรความสุขก็เด่นขึ้น ๆ ความทุกข์ก็ค่อยจางไป ๆ ความสุขก็เด่นขึ้น ๆ ที่นี้รู้สึกของตัวเองมีราคาราคาขึ้นมา ธรรมตาใจนี้ไม่มีราคาราคา วิ่งตามทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นบ่อขของกิเลสทั่วโลกดินแดน จึงหาความสุขไม่ได้ เพราะเป็นน้อยเขา กิเลสเป็นนายใหญ่ครอบงำหัวใจ ดึงไปทางไหนไม่มีคำว่าจะฝืน

ความโลภปรากฏขึ้นก็วิ่งตามเสีย ที่จะคัดค้านต้านทานความโลภไม่มี ความโกรธเกิดขึ้นก็เหมือนกัน ที่จะคัดค้านความโกรธหรือระงับดับความโกรธนี้ไม่ค่อยมี มีแต่เพลินโกรธไปเรื่อย ๆ ราคะตัณหาถึงแล้ว มันติดมันดินอยู่ภายในใจ มันเป็นของมันเองเราจะตำหนิใครไม่ได้ มันมีอยู่ทุกหัวใจเป็นแต่ว่ามากกับน้อย ถ้ามีธรรมระงับแล้ว

จะเหมือนมีน้ำดับไฟ ถ้าไม่มีมันก็แสดงเปลวของมันตลอดไปอย่างนั้น นี่คือเรื่องของโลกเรื่องของกิเลส ถ้าไม่มีธรรมแล้วเรื่องเหล่านี้เราก็พูดถึงไม่ได้ คิดไม่ได้เลย จะเดินไปตามมันตลอด ที่นี้พอมีธรรมขึ้นมันก็เป็นเครื่องเทียบเคียงตอบรับกันในตัวของมัน ดีกับชั่ว ถ้ามีแต่ชั่วอย่างเดียวดีไม่มี ก็ไม่ทราบจะเอาอะไรมาเทียบเคียงกัน อันนี้มีแต่เรื่องของกิเลสค้นหาเป็นโลกล้วนๆ ไม่มีธรรมเลย ก็ไม่ทราบจะเอาอะไรมาเทียบเคียงกัน เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ทั่วโลกธาตุเหมือนกันหมด

ที่นี้พอมีธรรมแทรกขึ้นมามันจะแปลกจากสิ่งทั้งหลาย ธรรมถ้าปรากฏขึ้นในใจแล้วจะมีแปลกประหลาด มีคุณค่ามีราคาขึ้นมา ต่อไปก็เห็นโทษสิ่งที่เป็นภัยแก่ตนเอง ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยเห็นภัยเลย พอธรรมะปรากฏขึ้นภายในใจก็เริ่มเห็นภัย เริ่มเห็นภัยแล้วก็สั่งสมความเป็นคุณคือธรรมนี้มากขึ้นๆ แล้วก็ค่อยดับไฟภายในใจคือกิเลสค้นหา ก่อขึ้นมาขึ้นได้ไปโดยลำดับลำดับๆ ที่นี้ธรรมะได้มากเท่าไรจิตยิ่งกระตือรือร้น ยิ่งดีดียิ่งดีนึ่งที่จะให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ คือไฟไฟของกิเลสก่อขึ้นมาภายในใจ ก็ยิ่งดีดียิ่งดีนึ่งขึ้นมาเรื่อย ดีนึ่งเพื่อจะพัดเหวี่ยงกันให้กิเลสดับลงๆ จนกระทั่งกิเลสดับโดยสิ้นเชิงจากนั้นมาแล้วทุกข์ไม่มีเลย จะมีแต่อยู่ในธาตุในชั้นธ เจ็บไข้ปวดหัวตัวร้อนต่างๆ เป็นเรื่องของธาตุชั้นธวิกลวิการของมัน แต่ใจไม่วิการใจก็ไม่มีความทุกข์ มีแต่ร่างกายที่ดูมันอยู่ ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับมันเราก็สบาย นี่ละจิตเป็นธรรมล้วนๆ แล้วเป็นอย่างนั้น

อย่างจิตพระอรหันต์ท่าน ตั้งแต่ท่านบรรลุธรรมบั้งขึ้นมา นี่เรียกว่ากิเลสดับโดยสิ้นเชิง พอกิเลสตัวก่อเหตุดับแล้ว ผลคือความทุกข์ก็ไม่มี เพราะไม่มีใครมาก่อเหตุดับสนิท ท่านว่าปรินิพพาน คือดับรอบเลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่เข้าแทรกภายในจิตใจได้เลย ปริ แปลว่ารอบ ปรินิพพานคือดับรอบตัวเลย ท่านว่าท่านปรินิพพาน คือดับหมด บรรดาสมมุติ ทั้งธาตุทั้งชั้นดับไปหมดโดยสิ้นเชิง เรียกว่าปรินิพพาน เวลายังมีชีวิตอยู่ธาตุชั้นธเป็นสมมุติมันก็แสดงตามอาการของมัน แต่ไม่เข้าถึงใจเท่านั้นเอง ใจท่านไม่มีอะไร เป็นอิสระเสรีเต็มตัว ไม่มีทุกข์ใดเจือปนในใจหรือแทรกแซงใจ จิตของพระอรหันต์นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย เป็นบรมสุขเสมอเหมือนกันหมดเลย กิเลสที่เรียกว่าสมมุติอันสำคัญสุดท้ายนี้ดับลงไปจากใจแล้ว ใจก็ดับสนิทจากทุกข์ทั้งหลาย เพราะกิเลสตัวก่อทุกข์ไม่มี ทุกข์ก็ไม่เกิด ดับสนิท

เวลาจิตได้เข้าถึงขั้นนี้แล้ว ดูโลกดูสงสารดูอย่างถนัดชัดเจนไม่สงสัย โลกเป็นยังไงเห็นหมด รู้ไปหมด แต่ธรรมรู้ธรรมเห็นไม่เหมือนโลก คือไม่อยากพูด ไม่อยากโอ้อวด ไม่อยากชูเชิดชู ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ไปเกี่ยวข้อง วางไว้ตามเป็นจริง สภาพของกิเลสเป็นยังไง สภาพของธรรมเป็นยังไง ผลของกิเลสผลิตขึ้นมาเป็นยังไง ผลของธรรมผลิตขึ้นมาเป็นยังไง รู้ชัดเจน นั่นละผู้ที่ดับทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง ก็คือท่านผู้สิ้นกิเลส ลีนไป

แล้วก็เป็นธรรมชาติ เวลาธาตุชั้นธัญยังมีอยูก็เรียกว่าจิตท่านบริสุทธิ์บ้าง เรียกว่าพระอรหันต์บ้าง นี้เรียกตามสมมุติที่มีอยูภายในใจ ว่าเป็นพระอรหันต์บ้าง ว่าจิตท่านบริสุทธิ์บ้าง ว่าเป็นผู้สิ้นกิเลสบ้าง ที่นี้พอธาตุชั้นธัญสลายลงไปปัจุบันนี้ ธรรมชาติเป็นอยู่แล้ว ที่นี้ก็มีแต่ธรรมชาติล้วนๆ ภายในใจ ใจนั้นก็หมดคำที่จะเรียกต่อไปแล้ว จะเรียกได้เฉพาะธรรมชาติเท่านั้นเอง นี้ละจิตชำระได้สุดขีดแล้วเป็นธรรมชาติด้วยกันหมดเลย ที่นี้คำว่าทุกข์หมด

เพราะทุกข์ก็ดี สุขก็ดี เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด จิตที่เป็นธรรมชาติแล้วเลย สมมุติโดยประการทั้งปวง จึงไม่มีสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย ท่านเรียกว่า ธรรมชาติ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านนิพพานแล้วก็เป็นธรรมชาติเหมือนกันหมดเลย จะเรียกว่าอรหันต์ก็เรียกได้เฉพาะธาตุชั้นธัญยังมีอยู่ พอธาตุชั้นธัญสลายตัวไปแล้วก็เป็นหลักธรรมชาติของตัวเอง คือเป็นธรรมชาติไปหมด นี้ละจิตเมื่อถึงที่สุดแล้วก็เป็นธรรมชาติ ไม่มีคำว่าเสื่อมว่าสูญหายไปไหน เพราะฉะนั้นจึงมีคำรับรองกันสุดท้ายว่า นิพพานันิ ปริมํ สุขํ พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง คือสุขเลยสมมุติโดยประการทั้งปวง และนิพพานเที่ยง ธรรมชาตินั้นเที่ยงละที่นี้ ไม่มีกฏ อนิจจัง ทุกขํ อนตฺตา อันเป็นส่วนสมมุติเข้าไปเจือปนเลย เป็นธรรมชาติล้วนๆ นอกสมมุติโดยประการทั้งปวง และเป็นเช่นนั้นตลอดกาล เรียกว่านิพพานเที่ยง ธรรมชาตินั้นแหละเที่ยง

นี่คุณค่าแห่งการอบรมใจ อบรมตั้งแต่ต้นล้มลูกคลุกคลาน ตะเกียกตะกายฝึนกันไปบีนกันไปสู่กันไป หลายครั้งหลายหนก็ค่อยมีความชำนาญ เหมือนเขาฝึกมวย ฝึกไปฝึกมาก็ขึ้นต่อยกันบ้าง ต่อยหยอกต่อยเล่นกันก่อน ต่อมาก็ขึ้นเวที ต่อยจริงต่อยจังเข้าไปละ จากนั้นก็ขึ้นแชมป์ยน จิตใจของเราที่ฝึกหัดเบื่องตันก็เหมือนเขาฝึกหัดมวย ฝึกไม่หยุดไม่ถอยก็ค่อยชำนาญ จิตใจก็ค่อยราบรื่นกับบรรดากับธรรมไปเรื่อยๆ ต่อไปจิตเมื่อได้ราบรื่นกับบรรดากับธรรมแล้วจะทำแต่ความดี ความชั่วทำไม่ลงมันฝึนใจ ถ้าทำความดีนี้สิ้นไปเลย ถ้าทำความชั่วนี้ขัดตันที่ทันใด ปิดกันออก คัดค้านต้านทานสู้รบกันตลอดกับความชั่ว ไม่ยอมทำ นี้ละจิตที่เป็นธรรมแล้วเป็นอย่างนั้น

เวลาเป็นโลกมันก็อยากทำแต่ความชั่ว เป็นไปด้วยความรื่นเริงบันเทิง จะเป็นจะตายกิเลสไม่พาดอย ให้ชอบใจพอใจรื่นเริงบันเทิงไปกับมันตลอดไปเลย ที่นี้เวลามีธรรมเข้าไปคัดค้านต้านทาน ธรรมก็แยกแยะระหว่างกิเลสกับธรรมออกจากกัน มากน้อยแยกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแยกได้โดยสิ้นเชิง อย่างจิตพระอรหันต์ท่านกลายเป็นธรรมชาติแล้วนั้นท่านไม่มีทุกข์เลย คำว่าทุกข์หมดโดยสิ้นเชิง และเป็นบรมสุขตลอดอนันตกาล ที่ท่านว่านิพพานเที่ยงก็คือธรรมชาติเที่ยงนั้นแล นี้ละธรรมของพระพุทธเจ้าที่ประกาศสอนโลกอยู่ตลอดเวลาานี้ ผลจริง ๆ แต่ละคน ๆ ที่ได้ก็คือได้ธรรมชาติ ได้

นิพพานเที่ยง จากการสร้างคุณงามความดีของตนมากน้อย เพิ่มตัวเข้าไปจนสมบูรณ์ แล้วเข้าถึงธรรมชาติได้เช่นเดียวกันหมด ไม่ได้ว่าหญิงว่าชาย นักบวชและฆราวาส การทำความดีไม่นิยมเพศนิยมภูมิอะไรแหละ เป็นความดีตลอด ๆ เพิ่มพูนหนุนกันขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงความพ้นทุกข์ได้

นี่ละที่ท่านเอามาเทียบดูโลกดูสงสาร กับดูธรรมชาติที่บริสุทธิ์ในหัวใจของท่าน กับดูสิ่งที่เป็นพื้นเป็นไฟเต็มโลกเต็มสงสารก็ดูได้ถนัดชัดเจน แต่ธรรมดูโลกก็เหมือนกับคนฉลาดดูคนโง่งนั่นแหละ คนโง่ดูคนฉลาดดูวันยังค่ำไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย แต่คนฉลาดดูคนโง่แพ้สิบเดียวรู้หมดได้หมด อันนี้จิตใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้วดูกิเลส จะเป็นกิเลสประเภทใดรู้ได้หมดทันทีทันใด แต่ท่านรู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น เพราะท่านไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับสิ่งเหล่านี้ เพียงแต่ว่าสัมผัสรับรู้เฉย ๆ ความดีความชั่ว ความสุขความทุกข์ ไม่ได้แทรกเข้าไปเพราะการได้เห็นได้ยินได้ฟังนั้นเลย ท่านจึงไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย ดูโลกดูสงสารก็ดูตามสภาวะธรรมซึ่งเป็นความจริงแต่ละอย่าง ๆ เท่านั้น นั่นละท่านผู้เลิศเลอ

แล้วธรรมที่เลิศเลอซึ่งกล่าวอยู่เวลานี้ ก็มีองค์ศาสดาเป็นผู้จุดค้นขึ้นมา ท่านได้เป็นองค์ศาสดาองค์เลิศเลอในเบื้องต้นแล้วสั่งสอนสัตว์โลกให้ดำเนินตามไป ค่อยตะเกียกตะกายไป ก็ค่อยหลุดไปพ้นไป ๆ เรื่อย ๆ อย่างนี้ ผู้ที่นอนจมไม่สนใจก็จมกัน อย่างนั้น จะมีสักกี่ศาสนามาสอนก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เหมือนสอนคนตาย คนตายเอาอะไรมาใส่ก็ไม่เกิดประโยชน์ หมอกก็ไม่มีความหมาย ยากี่ก็ไม่มีความหมาย เพราะคนไข่มันตายแล้วหมดความหมายแล้ว นี่ก็เหมือนกันคนที่หมดค่าหมดราคาทางความดีงามทั้งหลายก็เหมือนคนตายทั้งเป็นนั่นแล ชีวิตลมหายใจหายใจอยู่ แต่ความดีงามที่จะเข้าแทรกสิ่งจิตใจนี้ไม่มี ไร้สารคุณโดยประการทั้งปวง มีตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ทำเท่าไรก็ไม่อึดไม่พอ กอบโกยเข้ามาขึ้นชื่อว่าความชั่วช้าลามกไม่มีคำว่าพอ เวลาสร้างมาก ๆ การสร้างบาปเป็นอย่างนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้

การสร้างบุญก็เหมือนกัน สร้างไม่มีคำว่าอึดไม่พอ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วนั้นพอ มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ ความที่จะชวนชวายเป็นดีดีเพื่อความดีงามทั้งหลายอีกต่อไปนั้นไม่มี เป็นความพอแล้วและเต็มไปด้วยความเมตตาต่อโลก มันต่างกัน นี่ละจิตดวงนี้ละ ท่านจึงให้นามว่าตายเกิด ๆ ไม่มีคำว่าตายสูญ ตายสูญไม่มี ไม่ว่าสัตว์ตัวใดมี แต่เป็นนักท่องเที่ยวยตายเกิด ๆ เหมือนกันหมด แล้วเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติไปแต่ละภพละชาตินี้ไม่ได้ซ้ำกันนะ เดี่ยวเกิดเป็นชาตินั้น เกิดเป็นสัตว์นั้น เกิดเป็นประเภทนี้ไปเรื่อย ๆ เรียกว่าเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ กำเนิดเกิดไม่เหมือนเก่าไปเรื่อย ๆ ตามแต่บุญแต่กรรม

บุญมีแล้วจะเกิดข้าชาก็ข้าชากความดีงาม เกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่มีอุปนิสัยปัจจัยดีขึ้น ๆ มาข้าชาก็มาข้าชากเพื่อความส่งเสริมตัวเองให้สูงขึ้นโดยลำดับ เกิดเป็นเทวบุตรเทวดาก็เหมือนกัน ข้าชาก็ข้าชากในเทวบุตรเทวดาที่จะเลื่อนชั้นเลื่อนภูมิขึ้นไปเรื่อย ๆ ถึงพรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน เปลี่ยนก็เปลี่ยนไปด้วยความดีล้วน ๆ ไม่ได้มีความชั่วเจือปน นี่ละศาสตารองค์เอกของพวกเราทั้งหลาย ที่ท่านสอนไว้แม่นยำมากทีเดียว ไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดหน่อยเลย แต่โลกก็ยอมรับยาก เพราะกิเลสตัวจอมปลอมนี้มันเคลื่อน มันมีรสมีชาติ สมที่มันจะเป็นผู้นำของโลกวิภูวนแห่งกองทุกข์ทั้งหลายได้ มันจึงนำไปเรื่อย ๆ โลกจึงเชื่อมันตลอดมา ไม่มีคำว่าที่จะอดทนارهอาใจ เพราะกิเลสทั้งหลายย้ายดีแหลทรมาณตน ไม่เห็นได้ง่าย ๆ นะ

ต้องมีธรรมเข้าไปเป็นเครื่องฟัดเครื่องเหวี่ยงกันแล้วก็ค่อยรู้จักกัน ๆ จากนั้นก็เป็นข้าศึกกัน ระหว่างธรรมกับกิเลสเป็นข้าศึกกัน ฟัดกันอย่างเต็มเหนี่ยว ๆ เมื่อเห็นกิเลสเป็นข้าศึกแล้ว ธรรมจะนับวันมีกำลังมากขึ้นโดยลำดับ ที่จะให้อ่อนลงนี้ไม่มี หนุนขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไป ทุกข์ทั้งหลายก็ดับไปพร้อม ๆ กันเลย นี่หมดข้าศึก จิตที่ชำระกิเลสออกจากตัวเองได้โดยสิ้นเชิงแล้ว เรียกว่าจิตหมดข้าศึกโดยประการทั้งปวงตลอดไปด้วย

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตสาหะพยายาม เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนา ได้ยินได้ฟัง ไม่ว่าจะท่านว่าเราเห็นใจ เพราะผู้มาแนะนำสั่งสอนเจ้าของกึ่ง ๆ ปลาย ๆ แต่อาศัยคัมภีร์ไบเบิลที่ท่าน ที่ไปอ่านได้ยินได้ฟังแล้วจำเอานั่นมาสั่งสอนโลกสั่งสอนประชาชน ทั้ง ๆ ที่เราก็งมกายเหมือนกันกับประชาชน เพราะฉะนั้นความแน่นอนอะไรจึงไม่มีจากผู้สอน ธรรมซึ่งเป็นของจริงล้วน ๆ แต่เมื่อเข้ามาแทรกสิงกับความสกปรก คือกิเลสภายในใจเลยกลายเป็นธรรมมัวหมองไปตามกัน ทีนี้เมื่อธรรมก็เป็นธรรมมัวหมอง ไม่เด่นดวงเหมือนจิตท่านบริสุทธิ์สอนโลกแล้ว ผลก็ได้ไปลุ่ม ๆ ดอน ๆ หากดีกว่าไม่ได้ นะ ได้แค่นั้นก็ดี ดีกว่าที่ไม่ได้ยินได้ฟังเป็นไหน ๆ ดีกว่าพวกที่ไม่สนใจในอรรถในธรรม ดีกว่ากันมากมายคาดไม่ได้ นะ นี่เราพูดถึงเรื่องความแน่นอนของธรรม

ธรรมอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลเป็นธรรมที่ถูกต้อง ท่านสอนไว้ถูกต้อง แต่จิตใจของผู้ไปจดจารึกและผู้ไปศึกษาเล่าเรียนมามันมัวหมองด้วยกิเลส ได้ธรรมมาก็เลยกลายเป็นธรรมมัวหมอง คละเคล้ากันกับกิเลสไปเสีย ธรรมที่เด่นดวงจึงไม่ค่อยมี ทีนี้เมื่อได้ฝึกฝนอบรมตนให้จิตใจของเราค่อยเด่นดวงขึ้นมาจนกลายเป็นจิตที่บริสุทธิ์แล้ว สอนเป็นอรรถเป็นธรรม เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นรสเป็นชาติจริง ๆ สอนออกมาที่ไหนไม่ผิดพลาด นี่ละท่านผู้บริสุทธิ์สอนโลกกับผู้มีกิเลสสอนโลกจึงต่างกันมากทีเดียว ตั้ง

พระพุทธรเจ้าและสาวกทั้งหลายสอนโลกนี้ถึงพริกถึงขิง ถึงเหตุถึงผล ถึงอรรถถึงธรรมจริง ๆ ไม่ได้เหมือนโลกที่มีกิเลสสอนกัน ต่างกันมากทีเดียว

ที่ว่าครั้งพุทธกาลผู้สำเร็จมรรคผลนิพพานมีมาก ไม่มากอย่างไรก็ธรรมของท่านมีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกมาเต็มไปด้วยรสด้วยชาติ ผู้ฟังถ้าเป็นใจมนุษย์อยู่แล้วต้องซึมซาบ ต้องดูดดื่ม ต้องถึงใจ จากนั้นจิตใจก็มีกำลังไปทางด้านธรรมะ บินต่อไปก็สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ และพ้นไปได้ นั่นมันต่างกันนะ ธรรมที่ออกจากพระทัยที่บริสุทธิ์ของพระพุทธรเจ้านำมาสอนโลก เป็นรสเป็นชาติ เต็มเม็ดเต็มหน่วย และธรรมของพระสาวกทั้งหลายที่ท่านได้รู้ได้เห็นธรรมเต็มหัวใจและมาสอนโลก ก็ได้ผลพอ ๆ กัน คือภูมิของพระพุทธรเจ้ากับภูมิของสาวกได้ผลไล่เลี่ยกันลงมา ตามอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภารของพระพุทธรเจ้า-พระสาวกซึ่งต่างกัน ผลแน่นอนเป็นพยานกันได้โดยไม่ต้องสงสัย

นี่ละธรรมถ้าออกจากท่านผู้รู้จริงเห็นจริง สอนเป็นรสเป็นชาตินะ เป็นความตื่นเต้นภายในจิตใจ ถ้าสอนธรรมตา ๆ นี้ ฟังธรรมไปมันก็หลับไป นั่งฟังธรรมมันหลับครอก ๆ กิเลสกล่อม ทำไมมันถึงหลับ คือปรกติจิตจะคิดว่าวุ่นวุ่นมัวตลอดเวลา จนหาเวลาจะพักตัวไม่ได้ ทีนี้เวลาไปฟังอรรถฟังธรรม ฟังเสียงธรรมจิตใจก็ค่อยเคลิ้ม เคลิ้มไปเลย หรือเคลิ้มหลับไปเลย เพราะเวลานั้นจิตสงบ เมื่อจิตสงบมันหลับได้คนเรา ด้วยเหตุนี้เวลาฟังธรรมถึงหลับได้ มันสงบเวลาฟังธรรม พอหลับได้มันก็หลับ ให้พากันจำเอา

เราเกิดมาในชาตินี้เหมาะสมอย่างยิ่งแล้วที่ได้พบพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอ เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง สอนโลกด้วยความกระจ่างแจ้งไม่สงสัย เราให้พากันพยายามบิบบินนะ อย่าตื่นเรื่องโลกเรื่องสงสาร เขาว่าบ้านนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันตื่นลมตื่นแล้งกันไปอย่างนั้นแหละ หัวใจคนไม่มีที่ไหนเจริญเลย ว่าเจริญที่ตรงไหนมาก นั่นละกองไฟกองไฟจะหนาแน่นมากอยู่ที่กิเลสเสกสรรว่าเจริญนั้นแล ถ้าธรรมแสดงออกแล้วตรงหมดแน่หมด มันต่างกัน ขอให้จิตใจเรามีความสงบร่มเย็นเจริญภายในตัวเอง อยู่ที่ไหนเราเจริญทั้งนั้นแหละ อยู่ในป่าในเขาเจริญ อยู่ตามท้องไร่ท้องนาเราก็เจริญสงบร่มเย็น อยู่ในกรุงนอกกรุงสงบร่มเย็นถ้ามีธรรมภายในใจ ใจสงบได้ ร่มเย็นสบายได้ ถ้าใจหาความสงบไม่ได้เพราะไม่มีธรรมในใจ อยู่ที่ไหนเป็นภัยไปด้วยกันทั้งนั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจ วันนี้นำพูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz